

O instalaci Vladimíra Merty ve svatojánské věži
(Galerie Věž / Frýdek – Místek / 31. 7. - 27. 9. 2015)

Vladimír Merta (1957) je tvůrce obrazů, kreseb, objektů, instalací, land-artu i videoprojektů. Instalace Vladimíra Merty ve svatojánské věži (první zmínky o věži jsou z konce 16. století po Kristu a pazourky, o kterých ještě bude řeč, jsou staré mnoho století před Kristem) se děje ve dvou patrech. V prvním patře do nepravidelného čtverce na silonu zavěšené překližkové destičky. Na každé destičce je nalepený pazourek a v horním levém rohu hlava vystřižená z novin či časopisu. Noviny, teď když to píšu, jsou jistě starší než včerejší, rozhodně ne dnešní, a stárnou pomalu dál. Spojení podobenky a pazourku může být nedořečené podobenství...Nese informaci o prastarém a o dnešku "včerejších novin". Jakési subtilní asambláže kopírující zhruba půdorys věže ve výšce těsně nad našima očima. O patro výš zkamenělý déšť pazourků. Zlehka se pohybuje. Pazourky zde jsou mnohem větší než ty o patro níž. Levitují. Celá instalace se odehrává ve věži mezi nebem a zemí. Byla myšlena pro tento konkrétní prostor a pro jí vymezený čas. I když neinformovaný divák by instalaci mohl vnímat i jako "stálou expozici", tak je přirozená. Působí i jako stopa po nějakém rituálu.

Pazourky jsou prastaré a věž je stará. Čas pazourků. Čas stavby kostela. Čas instalace. Čas vymyšlení instalace a čas, který zabere projekt realizovat. Už nějaký ten čas sbírání pazourků Vladimírem Mertou. Sám autor o tom kamení říká toto: "Autor kamenného úštěpu, čepele nebo drasadla se jako můj prapředek spolupodílel na mém stvoření a to, co dnes předmětného stvořím já, je naše společná práce."